

PIRMĀS INSTANCES TIESAS RĪKOJUMS (otrā palāta)

2005. gada 28. novembrī*

Apvienotās lietas T-236/04 un T-241/04

European Environmental Bureau (EEB), Brisele (Beļģija),

Stichting Natuur en Milieu, Utrehta [*Utrecht*] (Nīderlande),

ko pārstāv P. van den Biesens [*P. Van den Biesen*] un B. Arencs [*B. Arentz*], *avocats*,

prasītāji,

ko atbalsta

Francijas Republika, ko pārstāv Ž. L. Florāns [*J.-L. Florent*] un Ž. de Bergess [*G. de Bergues*], pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

pret

Eiropas Kopienų Komisiju, ko pārstāv B. Dohertijs [*B. Doherty*], pārstāvis, kas norādīja adresi Luksemburgā,

atbildētāja,

* Tiesvedības valoda — angļu.

ko atbalsta

Syngenta Crop Protection AG, Bāzele [Bāle] (Šveice), ko pārstāv D. Abraāms [D. Abrahams], *barrister*, un K. Simpsons [C. Simpson], *solicitor*,

persona, kas iestājusies lietā,

par prasību lietā T-236/04 atcelt daļā Komisijas 2004. gada 10. marta Lēmumu 2004/248/EK par atrazīna neiekļaušanu Padomes Direktīvas 91/414/EEK I pielikumā un atļauju atsaukšanu tiem augu aizsardzības līdzekļiem, kas satur šo aktīvo vielu (OV L 78, 53. lpp.), un lietā T-241/04 atcelt daļā Komisijas 2004. gada 10. marta Lēmumu 2004/247/EK par simazīna neiekļaušanu Padomes Direktīvas 91/414/EEK I pielikumā un par atļauju atsaukšanu tiem augu aizsardzības līdzekļiem, kas satur šo aktīvo vielu (OV L 78, 50. lpp.).

EIROPAS KOPIENU PIRMĀS INSTANCES TIESA
(otrā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs J. Pirungš [J. Pirrung], tiesneši A. V. H. Meijs [A. W. H. Meij] un I. Pelikānova [I. Pelikánová],

sekretārs E. Kulons [E. Coulon],

izdod šo rīkojumu.

Rīkojums

Atbilstošās tiesību normas

Direktīva 91/414/EEK

- 1 Padomes 1991. gada 15. jūlija Direktīvas 91/414/EEK par augu aizsardzības līdzekļu laišanu tirgū (OV L 230, 1. lpp.) 4. pants paredz nosacījumus un vispārējo procedūru, kas piemērojama, dalībvalstīm izdodot, pārskatot vai atsaucot augu aizsardzības līdzekļu tirgū laišanas atļauju. Šajā sakarā Direktīvas 91/414 4. panta 1. punkta a) apakšpunkts precizē, ka var atļaut tikai tos augu aizsardzības līdzekļus, kuru aktīvās vielas ir uzskaitītas Direktīvas 91/414 I pielikumā.
- 2 Nosacījumus aktīvo vielu iekļaušanai Direktīvas 91/414 I pielikumā precizē Direktīvas 91/414 5. pants. Tās iekļaut iespējams tikai tad, ja, ņemot vērā pašreizējās zinātnes un tehnikas atziņas, var paredzēt, ka aktīvo vielu saturošie augu aizsardzības līdzekļi atbildīs konkrētiem nosacījumiem attiecībā uz nekaitīgumu cilvēku vai dzīvnieku veselībai un videi.

- 3 Direktīvas 91/414 8. panta 2. punkts paredz, ka, atkāpjoties no Direktīvas 91/414 4. panta noteikumiem, pārejas periodā dalībvalsts var atļaut tādu augu aizsardzības līdzekļu laišanu tirgū savā teritorijā, kuri satur I pielikumā neiekļautas aktīvās vielas, kuri jau bijuši pieejami tirgū divus gadus pēc šīs direktīvas izziņošanas datuma, proti, 1993. gada 26. jūlija.
- 4 Aktīvās vielas, ko satur šie līdzekļi, kuriem piešķirta Direktīvas 91/414 8. panta 2. punktā paredzētā atkāpe, pakāpeniski pārbauda Komisijas darba programmas ietvaros.

Regula Nr. 3600/92/EEK

- 5 Padomes 1992. gada 11. decembra Regulas (EEK) Nr. 3600/92, ar ko paredz sīki izstrādātus noteikumus tās darba programmas pirmā posma īstenošanai, kas minēta 8. panta 2. punktā Padomes Direktīvā 91/414/EEK (OV L 366, 10. lpp.), 5. pants paredz, ka Komisija sastāda aktīvo vielu sarakstu, kuras ir jāizskata, un izrauga ziņotāju dalībvalsti, katras aktīvās vielas novērtēšanai.
- 6 No Regulas Nr. 3600/92 6. un 7. panta izriet, ka dalībvalstij, kura izraudzīta par ziņotāju, ir jāizvērtē attiecīgā aktīvā viela un jānosūta Komisijai ziņojums par dokumentācijas novērtējumu, kurā ir ieteikums ietvert aktīvo vielu Direktīvas 91/414 I pielikumā vai veikt citus pasākumus, piemēram, izņemt aktīvo vielu no tirgus.

- 7 Pienākumu izskatīt dokumentāciju un ziņojumu Komisija uzdod Pastāvīgajai pārtikas aprites un dzīvnieku veselības komitejai, kura izveidota ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 28. janvāra Regulas (EK) Nr. 178/2002, ar ko paredz pārtikas aprites tiesību aktu vispārīgus principus un prasības, izveido Eiropas Pārtikas nekaitīguma iestādi un paredz procedūras saistībā ar pārtikas nekaitīgumu (OV L 31, 1. lpp.), 58. pantu.
- 8 Regulas Nr. 3600/92 7. panta 3.A punkts, kas pievienots ar Komisijas 1997. gada 27. jūnija Regulu (EK) Nr. 1199/97, kas groza Regulu Nr. 3600/92 (OV L 170, 19. lpp.), paredz, ka Komisija var iesniegt pārtikas aprites un dzīvnieku veselības komitejai likumprojektu, kam var būt dažādas formas. Ja ir paredzēts aktīvo vielu ietvert Direktīvas 91/414 I pielikumā, tiek iesniegts direktīvas projekts. Ja projekta mērķis ir pieņemt noraidošus pasākumus pret aktīvo vielu, tostarp, lai atceltu aktīvo vielu saturošu augu aizsardzības līdzekļu atļaujas, Komisija var iesniegt dalībvalstīm adresēta lēmuma projektu.

Direktīva 2004/35/EK

- 9 Saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2004. gada 21. aprīļa Direktīvas 2004/35/EK par atbildību vides jomā attiecībā uz videi nodarītā kaitējuma novēršanu un atlidzināšanu (OV L 143, 56. lpp.) 25. apsvērumu:

“Personām, kuras nelabvēlīgi ietekmējis vai kuras varētu nelabvēlīgi ietekmēt kaitējums videi, jābūt tiesībām prasīt, lai kompetentā iestāde rīkojas. Tomēr vides aizsardzība ir nekonkrēta interese, kuras vārdā indivīdi ne vienmēr rīkosies vai spēs

rikoties. Tādēļ nevalstiskajām organizācijām, kuras atbalsta vides aizsardzību, jādod iespēja sniegt pienācīgu ieguldījumu šīs direktīvas efektīvā īstenošanā.”

- 10 Saskaņā ar Direktīvas 2004/35 26. apsvērumu “attiecīgajām iesaistītajām fiziskajām vai juridiskajām personām jādod iespēja izmantot procedūras kompetentās iestādes lēmumu, darbības vai bezdarbības pārskatīšanai”.
- 11 Direktīvas 2004/35 11. panta 1. punkts nosaka, ka “[d]alībvalstis norīko kompetento iestādi vai kompetentās iestādes, kurām jāveic uzdevumi, kas paredzēti šajā direktīvā”.
- 12 Direktīvas 2004/35 12. panta 1. punkts paredz:

“1. Fiziskām vai juridiskām personām:

- a) kuras ietekmējis vai varētu ietekmēt kaitējums videi vai
- b) kurām ir pamatota interese par lēmumu attiecībā uz vidi, ko pieņem saistībā ar kaitējumu, vai arī tad,
- c) ja dalībvalsts administratīvi procesuālajās tiesībās tas paredzēts kā priekšnoteikums — kuru tiesības ir aizskartas,

ir tiesības iesniegt kompetentajai iestādei jebkādus apsvērumus saistībā ar gadījumiem, kad videi nodarīts kaitējums vai radušies tieši tāda kaitējuma draudi, par kuriem tām ir zināms, un tām ir tiesības prasīt, lai kompetentā iestāde rīkotos saskaņā ar šo direktīvu.

Dalībvalstis nosaka saturu, ko ietver “pamatota interese” un “tiesību aizskārums”.

Šajā nolūkā b) apakšpunkta mērķim par pietiekamu uzskata tādas nevalstiskas organizācijas interesi, kura atbalsta vides aizsardzību un ievēro visas prasības saskaņā ar savas valsts tiesību aktiem. Tā c) apakšpunkta mērķim uzskata arī, ka šādām organizācijām ir tiesības, kuras var tikt aizskartas.”

Prāvas priekšvēsture

- ¹³ Katrā no šīm lietām ir divi prasītāji. Pirmais ir *European Environmental Bureau (EEB)*, saskaņā ar Beļģijas tiesībām dibināta biedrība, kuras statūtos izvirzītais mērķis ir atbalstīt vides aizsardzību un saglabāšanu Eiropas Savienības valstīs. *EEB* darbojas dažādos Komisijas konsultatīvajos orgānos, tostarp Pastāvīgajā “Augu veselības” grupā un “Lauksaimniecības un vides” konsultatīvajā komitejā. Prasītājs ir arī *European Habitats Forum* dalībnieks un šajā sakarā tam esot dalībnieka un novērotāja statuss, kas izriet no Padomes 1992. gada 21. maija Direktīvas 92/43/EEK par dabisko dzīvotņu, savvaļas faunas un floras aizsardzību (OV L 206, 7. lpp.).

- 14 Otrs prasītājs — *Stichting Natuur en Milieu* (turpmāk tekstā — “*Natuur en Milieu*”) ir saskaņā ar Nīderlandes tiesībām dibināts fonds, kura mērķis saskaņā ar tā statūtiem ir “dot balsi lietām, kurām nav balss” un nodrošināt dzīvu dabu un veselu vidi tagadējām un nākamajām paaudzēm. Šis fonds ir *EEB* dalībnieks.
- 15 1996. gadā vairāki uzņēmumi izteica Komisijai vēlmi ietvert atrazīnu un simazīnu Direktīvas 91/414 I pielikumā.
- 16 Atrazīns un simazīns tiek minēti Regulas Nr. 3600/92 I pielikuma, kas paredz vielu sarakstu, uz kurām attiecas Direktīvas 8. panta 2. punktā paredzētās darba programmas pirmais posms, attiecīgi, 61. un 62. punktā.
- 17 Komisijas 1994. gada 27. aprīļa Regula (EK) Nr. 933/94, ar ko nosaka augu aizsardzības līdzekļu aktīvās vielas un izraugās ziņotājas dalībvalstis Komisijas Regulas (EEK) Nr. 3600/92 īstenošanai (OV L 107, 8. lpp.), izraudzījās Lielbritānijas Apvienoto Karalisti un Ziemeļīriju kā ziņotājas dalībvalstis par atrazīnu un par simazīnu.
- 18 Lielbritānijas Apvienotā Karaliste un Ziemeļīrija iesniedza Komisijai ziņojumus par dokumentācijas novērtējumu saskaņā ar Regulas Nr. 3600/92 7. panta 1. punkta c) apakšpunkta noteikumiem. Šos ziņojumus, kas par atrazīnu tika iesniegti 1996. gada 11. novembrī un par simazīnu — 1996. gada 20. decembrī, izskatīja dalībvalstis un Komisija Pastāvīgās pārtikas aprites un dzīvnieku veselības komitejas ietvaros.

Apstrīdētie lēmumi

- 19 2004. gada 10. martā Komisija pieņēma Lēmumu 2004/248/EK par atrazīna neiekļaušanu Padomes Direktīvas 91/414/EEK I pielikumā un par atļauju atsaukšanu augu aizsardzības līdzekļiem, kas satur šo aktīvo vielu (OV L 78, 53. lpp., turpmāk tekstā — “lēmums par atrazīnu”).
- 20 Šajā pašā datumā tika pieņemts arī Lēmums 2004/247/EK par simazīna neiekļaušanu Padomes Direktīvas 91/414/EEK I pielikumā un par atļauju atsaukšanu augu aizsardzības līdzekļiem, kas satur šo aktīvo vielu (OV L 78, 53. lpp., turpmāk tekstā — “lēmums par simazīnu”).
- 21 No lēmumu par atrazīnu un par simazīnu 1. panta izriet, ka neviena no šīm vielām netiek iekļauta Direktīvas 91/414 I pielikumā.
- 22 Lēmumu par atrazīnu un par simazīnu 2. panta 1. un 2. punkts nosaka — dalībvalstis nodrošina, ka atļaujas augu aizsardzības līdzekļiem, kas satur simazīnu vai atrazīnu, tiek atsauktas līdz 2004. gada 10. septembrim un no 2004. gada 16. marta saskaņā ar Direktīvas 91/414/EEK 8. panta 2. punktā paredzēto izņēmumu nepiešķir un neatjauno atļaujas augu aizsardzības līdzekļiem, kuru sastāvā ir simazīns vai atrazīns.
- 23 Saskaņā ar lēmuma par atrazīnu un lēmuma par simazīnu 2. panta 3. punktu dalībvalstis nodrošina, ka attiecībā uz šo lēmumu pielikuma B ailē minētajiem

izmantošanas veidiem A ailē norādītā dalībvalsts līdz 2007. gada 30. jūnijam var atstāt spēkā atļaujas augu aizsardzības līdzekļiem, kas satur atrazīnu vai simazīnu, ja tā:

- a) nodrošina, ka šādus augu aizsardzības līdzekļus, kas paliek tirgū, pārmarķē, lai tie atbilstu ierobežotas izmantošanas nosacījumiem;
- b) nosaka visus lietderīgos risku mazinošus pasākumus, lai samazinātu jebkādu iespējamo risku un nodrošinātu cilvēku un dzīvnieku veselības un vides aizsardzību;
- c) nodrošina, lai šādai izmantošanai nopietni tiktu meklēti alternatīvi produkti un metodes, it īpaši izmantojot darbības plānus.

24 Saskaņā ar šo normu attiecīgā dalībvalsts vēlākais līdz 2004. gada 31. decembrim informē Komisiju par šī punkta piemērošanu un it īpaši par darbībām, kas veiktas saskaņā ar a)–c) apakšpunktu, un katru gadu iesniedz orientējošus aprēķinus par būtiskajiem izmantošanas veidiem saskaņā ar šo pantu par izlietotā atrazīna vai simazīna daudzumu.

25 Lēmuma par atrazīnu pielikums un lēmuma par simazīnu pielikums īpaši norāda dalībvalstis un izmantošanas veidus, kas minēti katra no šiem lēmumiem 2. panta 3. punktā.

- 26 Lēmuma par atrazīnu un lēmuma par simazīnu 3. panta b) apakšpunkts nosaka, ka papildperiodam, ko piešķir dalībvalsts saskaņā ar Direktīvas 91/414/EEK 4. panta 6. punktu, jābūt pēc iespējas īsam un izmantošanas veidiem, kuriem atļaujas jāatsauc līdz 2007. gada 30. jūnijam, atļaujas derīguma termiņš beidzas ne vēlāk kā 2007. gada 31. decembrī.
- 27 No lēmuma par atrazīnu un lēmuma par simazīnu 4. panta izriet, ka tie ir adresēti dalībvalstīm.

Process

- 28 Ar prasības pieteikumu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā reģistrēts 2004. gada 9. jūnijā, prasītāji cēla šo prasību.
- 29 Ar atsevišķiem dokumentiem, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegti 2004. gada 1. oktobrī, atbildētāja atbilstoši Pirmās instances tiesas Reglamenta 114. pantam katrā lietā cēla iebildi par nepieņemamību. Prasītāji savus apsvērumus par šo iebildi iesniedza 2004. gada 24. decembrī.
- 30 Ar dokumentiem, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegti 2004. gada 7. oktobrī, *Syngenta Crop Protection AG* (turpmāk tekstā — "*Syngenta*") lūdza atļaut iestāties lietā, lai atbalstītu Komisiju. Ar 2004. gada 13. decembra rīkojumu Pirmās instances tiesas otrās palātas priekšsēdētājs atļāva tai iestāties lietā. Ar 2005. gada 7. janvāra vēstulēm *Syngenta* norādīja, ka tā abās lietās neiesniegs procesuālo rakstu Komisijas prasījuma atbalstam, gadījumā, ja tā mēģinās panākt prasības noraidīšanu sakarā ar nepieņemamību, bet tā sev uztur tiesības iesniegt procesuālo rakstu, ja tiks turpināta lietas izskatīšana pēc būtības.

- 31 Ar dokumentiem, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegti 2004. gada 11. oktobrī, Francijas Republika lūdza atļaut iestāties lietā, lai atbalstītu prasītājus. Ar 2004. gada 13. decembra rīkojumu Pirmās instances tiesas otrās palātas priekšsēdētājs atļāva tai iestāties lietā. Ar 2005. gada 25. janvāra vēstuli Francijas Republika norādīja, ka pēc Komisijas izvirzītajām iebildēm par nepieņemamību tā neiesniegs procesuālos rakstus par abu lietu pieņemamību, bet ka tā sev uztur tiesības iesniegt procesuālos rakstus, ja Pirmās instances tiesa nolemtu atlikt lēmumus par iebildi par nepieņemamību līdz lēmumam par minēto lietu būtību.

Lietas dalībnieku prasījumi

Lieta T-236/04

- 32 Prasītāju prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- atcelt lēmuma par atrazīnu 2. panta 3. punktu un 3. panta b) apakšpunktu;
- piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

- 33 Komisijas prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- noraidīt prasību kā nepieņemamu;
- piespriest prasītājiem atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Lietā T-241/04

34 Prasītāju prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- atcelt lēmuma par simazīnu 2. panta 3. punktu un 3. panta b) apakšpunktu;
- piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

35 Komisijas prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- noraidīt prasību kā nepieņemamu;
- piespriest prasītājiem atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

36 Ņemot vērā šo lietu savstarpējo saistību un pēc lietas dalībnieku uzklaušanās Pirmās instances tiesa uzskata par lietderīgu, piemērojot Reglamenta 50. pantu, apvienot šīs lietas turpmākajai izskatīšanai.

37 Atbilstoši Pirmās instances tiesas Reglamenta 114. panta 1. punktam, ja viens lietas dalībnieks to pieprasa, Pirmās instances tiesa var lemt par pieņemamību, nelemjot par lietas būtību. Saskaņā ar Reglamenta 114. panta 3. punktu pārējā procesa daļa notiek mutvārdos, ja vien Pirmās instances tiesa nelemj citādi. Gan lietā T-236/04, gan lietā T-241/04 Pirmās instances tiesa uzskata, ka lietas materiāli sniedz visu nepieciešamo informāciju un ka nav jāsāk mutvārdu process.

Lietas dalībnieku argumenti

38 Komisija apgalvo, ka lēmums par atrazīnu un lēmums par simazīnu neskar prasītājus tieši un individuāli un šie lēmumi nav adresēti prasītājiem.

39 Par jautājumu, vai prasītājs ir individuāli skarts, Komisija norāda, ka saskaņā ar judikatūru fizisku vai juridisku personu akts, kura adresāts tā nav, skar individuāli tikai tad, ja attiecīgais akts to skar tās noteiktu un tai raksturīgu īpašību dēļ vai kādas to raksturojošas faktiskas situācijas, salīdzinot ar visām pārējām personām, dēļ, kas tādēļ to individualizē tāpat kā tos, kuriem lēmums ir adresēts (skat. Tiesas 2004. gada 1. aprīļa spriedumu lietā C-263/02 P Komisija/Jégo-Quéré, *Recueil*, I-3425. lpp., 45. punkts un tajā minētā judikatūra). Taču šajā gadījumā tas tā nav, jo lēmumam par atrazīnu un lēmumam par simazīnu nav nekādas īpašas ietekmes uz prasītājiem.

40 Prasītāji apgalvo, ka lēmums par atrazīnu un lēmums par simazīnu tos skar tieši un individuāli.

- 41 Par nosacījumu attiecībā uz individuālu skaršanu, pirmkārt, prasītāji apgalvo, ka lēmums par atrazīnu un lēmums par simazīnu tos īpaši aizskar. Šie lēmumi esot lēmumi EKL 249. panta izpratnē un, pārkāpjot Kopienu tiesības, tie novestu pie prasītāju aizstāvēto interešu “pasliktināšanās”.
- 42 Otrkārt, tie apgalvo, ka no Direktīvas 2004/35 25. un 26. apsvēruma, kā arī 12. panta 1. punkta izrietot, ka prasītāji atbilst EKL 230. panta ceturtais daļas nosacījumiem. Šajā sakarā tie apgalvo, ka no Direktīvas 2004/35 12. panta 1. punkta izrietot, ka jebkuras nevalstiskas organizācijas, kuras atbalsta vides aizsardzību un ievēro visas prasības saskaņā ar savas valsts tiesību aktiem, uzskata par pietiekamu, lai šī organizācija būtu tiesīga, no vienas puses, iesniegt kompetentajai iestādei jebkādu apsvērumus saistībā ar gadījumiem, kad videi nodarīts kaitējums vai radušies kaitējuma draudi, un, no otras puses, prasīt, lai kompetentā iestāde rīkotos saskaņā ar šo direktīvu.
- 43 Turklāt Komisija atzīstot, ka atrazīns un simazīns, iespējams, varētu nodarīt kaitējumu videi, tādēļ tā esot nolēmusi neiekļaut šīs vielas Direktīvas 91/414 I pielikumā. Šādos apstākļos Direktīvas 2004/35 12. pants, kura piemērošanas joma neesot ierobežota ar minētajā direktīvā norādītajiem gadījumiem, attiektos uz prasītāju uzsākto tiesvedību šajās lietās. Tādējādi ir jāuzskata, ka prasītāji atbilst EKL 230. panta ceturtajā daļā izvirzītajiem nosacījumiem.
- 44 Treškārt, prasītāji būtībā atzīmē, ka Direktīvas 2004/35 nostiprinātā pieeja atbilstot praksei, kas ir spēkā vairākās dalībvalstīs, tostarp Nīderlandē, saskaņā ar kuru biedrībām ir tiesības celt civiltiesiskas prasības valsts tiesā, pamatojoties uz faktu, ka tās tiek skartas tieši un individuāli, ņemot vērā to statūtusto konkrēto situāciju un to

reālo darbību, tostarp, efektīvu attiecīgo interešu aizsardzību. Precīzāk, Nīderlandes tiesību sistēmā *Natuur en Milieu* tiek uzskatīta par biedrību, ko tieši un individuāli skar tādu tiesību normu pārkāpumi, kuras aizsargā vides un savvaļas faunas intereses.

- 45 Ceturtkārt, prasītāji būtībā uzskata, ka tos skar individuāli tādēļ, ka tie Direktīvas 92/43 ietvaros savu darbību veic vides aizsardzības un dabas saglabāšanas jomā, tostarp savvaļas faunas aizsardzības jomā, un ka tādēļ *EEB* ir īpašs konsultanta statuss Komisijā un citās Eiropas institūcijās. Turklāt *Natuur en Milieu* esot līdzvērtīgs statuss Nīderlandes varas iestādēs.
- 46 Piektkārt, prasītāji apgalvo, ka prasības pieņemamību nosaka nepieciešamība tiem garantēt efektīvu tiesisku aizsardzību. Šajā sakarā tie uzskata, ka lēmuma par atrazīnu un lēmuma par simazīnu atcelšana atbrīvotu no liela daudzuma sarežģītu, garu un dārgu atļauju iegūšanas procedūru uzsākšanas dažādās dalībvalstīs. Saskaņā ar prasītāju viedokli, ja viņiem būtu jāvērtē valsts tiesā, tiem būtu pienākums identificēt atļaujas attiecībā uz atrazīnu un uz simazīnu visās dalībvalstīs, apgūt tās valsts tiesību sistēmu, kurā iesniegta prasība par atļaujas izsniegšanu laišanai tirgū, un uzsākt tiesvedību kompetentajās valstu tiesās. Prasītāji apgalvo, ka šeit nav runa tikai par ērtību, jo ir praktiski neiespējams, ka valsts tiesa lemj par lēmumu par atrazīnu un par simazīnu spēkā esamību. No tā izrietot, ka, ņemot vērā prasītājiem pieejamos tiesību aizsardzības līdzekļus, saskaņā ar Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas (turpmāk tekstā — “ECTK”) 6. un 13. pantu, kas piemērojams Pirmās instances tiesā saskaņā ar LES 6. panta 2. punktu, prasītājiem ir pamats celt šo prasību Pirmās instances tiesā.

47 Sestkārt, prasītāji apgalvo, ka pušu procesuālo tiesību vienlīdzības principa rezultātā prasības ir jāatzīst par pieņemamām. Šajā sakarā tie vispirms apgalvo, ka pušu procesuālo tiesību vienlīdzības princips, kas nostiprināts ECTK 6., 13. un 14. pantā, prasa, lai lietas dalībniekiem, kurus Komisijas pieņemtais lēmums skar atšķirīgi, būtu pieejami līdzvērtīgi tiesību aizsardzības līdzekļi. Prasītāji būtībā apgalvo, ka prasība par lēmumu par atrazīnu un lēmumu par simazīnu, ko iesniedzis kāds šo aktīvo vielu ražotājs, piemēram, *Syngenta*, būtu jāpaziņo par pieņemamu, pamatojoties uz EKL 230. panta ceturto daļu. Tas izrietot no Pirmās instances tiesas 2001. gada 24. janvāra rikojuma apvienotajās lietās T-112/00 un T-122/00 *Iberotam u.c./Komisija (Recueil, II-97. lpp., 79. punkts)*, kurā Pirmās instances tiesa būtībā esot nolēmusi, ka nav izslēgts tas, ka aktīvo vielu ražotāji atbilstoši EKL 230. panta ceturtajai daļai var celt prasību Pirmās instances tiesā pret Komisijas lēmumu noraidīt lūgumu par aktīvās vielas iekļaušanu Direktīvas 91/414 I pielikumā.

48 Tie piebilst, ka uz šo lietu neattiecas Tiesas 1969. gada 10. decembra spriedums apvienotajās lietās 10/68 un 18/68 *Eridania u.c./Komisija (Recueil, 459. lpp.)*, saskaņā ar kuru fizisko personu tiesības celt prasību nevar izrietēt tikai no fakta, ka viņas ir apstrīdētā dokumenta adresātu konkurenti, jo šis spriedums atsaucas uz konkurenci, kas šajā gadījumā nepastāv.

49 Visbeidzot, prasītāji apgalvo, ka to prasība ir pieņemama, ņemot vērā Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas projekta par Orhūsas [*Århus*] konvencijas par piekļuvi informācijai, sabiedrības piedalīšanos un piekļuvi tiesu sistēmai vides jomā piemērošanas noteikumiem Eiropas Kopienas iestādēm un orgāniem (COM/2003/0622 galīgā redakcija, turpmāk tekstā — “Orhūsas Regulas projekts”) tiesību pamata izklāstu. Šajā tiesību pamata izklāstā Komisija esot uzskatījusi, ka nav nepieciešams grozīt EKL 230. pantu, lai Eiropas vides aizsardzības organizācijām, kuras atbilst šajā projektā noteiktiem objektīviem kritērijiem, piešķirtu tiesības celt prasību. Prasītāji atbilstot šim kritērijam, kas, ja piekrīt Komisijas viedoklim, ir pietiekams, lai tiem atzītu tiesības celt prasību par apstrīdēto lēmumu atcelšanu.

Pirmās instances tiesas vērtējums

- 50 Saskaņā ar EKL 230. panta ceturto daļu “[j]ebkura fiziska vai juridiska persona [...] var griezties Tiesā par lēmumu, kas adresēts šai personai, vai par lēmumu, kas — kaut arī regulas vai lēmuma formā adresēts citai personai — tomēr šo personu skar tieši un individuāli”.
- 51 Izskatāmajā lietā no lēmuma par atrazīnu un lēmuma par simazīnu 4. panta izriet, ka vienīgie šo lēmumu adresāti ir dalībvalstis. Tātad prasītājiem ir jāpierāda, ka šie lēmumi tos skar individuāli.
- 52 Šajā sakarā no judikatūras izriet, ka prasītāji, kas — kā tas ir šajā gadījumā — nav lēmuma adresāti, var apgalvot, ka ir skarti individuāli, tikai tad, ja šis lēmums tos skar to noteiktu un tiem raksturīgu īpašību dēļ vai kādas tos raksturojošas faktiskas situācijas, salīdzinot ar visām pārējām personām, dēļ, kas tādēļ tos individualizē tāpat kā tos, kuriem lēmums ir adresēts (skat. Tiesas 2002. gada 25. jūlija spriedumu lietā *C-50/00 P Unión de Pequeños Agricultores/Padome, Recueil, I-6677*. lpp., 36. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 53 Tātad ir jāpārbauda vai šajā gadījumā lēmums par atrazīnu un lēmums par simazīnu prasītājus skar prasītāju raksturīgu īpašību dēļ vai kādas faktiskas situācijas dēļ, kura, ņemot vērā šos lēmumus, tos raksturo, salīdzinot ar visām pārējām personām.
- 54 Lai pierādītu, ka tos individuāli skar lēmums par atrazīnu un lēmums par simazīnu, pirmkārt, prasītāji norāda, ka šie lēmumi tos īpaši skar būtiskas pasliktināšanās dēļ, ko tie radot vides aizsardzības jomā.

- 55 Šajā sakarā vispirms ir jāatzīmē, ka prasītāji neizvirza nevienu precīzu faktu, lai varētu saprast, kādā veidā lēmums par atrazīnu un lēmums par simazīnu rada pasliktināšanos vides aizsardzības jomā. Tie aprobežojas ar norādi, ka lēmuma par atrazīnu un lēmuma par simazīnu pieņemšanai, pārkāpjot Kopienu tiesības, acīmredzami ir negatīvas sekas šajā jomā.
- 56 Pat ja pieņemtu, ka prasītāji apgalvo — vismaz netieši —, ka norādītā pasliktināšanās izriet no tā, ka lēmuma par atrazīnu un lēmuma par simazīnu apstrīdēto noteikumu sekas ir atļaut atsevišķām dalībvalstīm provizoriski uzturēt spēkā dažu lietotāju lietošanas atļaujas augu aizsardzības līdzekļiem, kas satur atrazīnu un simazīnu — aktīvās vielas, kas saskaņā ar prasītāju viedokli kaitē videi —, ir jākonstatē, ka šīs normas objektīvi skar prasītājus kā vienības, kas darbojas vides aizsardzības jomā, tieši tāpat kā jebkuru citu personu šādā pašā situācijā. Kā izriet no judikatūras, ar šādu statusu nepietiek, lai pierādītu, ka apstrīdētais akts prasītājus skar individuāli (šajā sakarā skat. Tiesas 1998. gada 2. aprīļa spriedumu lietā *C-321/95 P Greenpeace u.c./Komisija, Recueil*, I-1651. lpp., 28. punkts, un Pirmās instances tiesas 2003. gada 30. aprīļa rīkojumu lietā *T-154/02 Villiger Söhne/Padome, Recueil*, II-1921. lpp., 47. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 57 Otrkārt, prasītāji būtībā norāda, ka no Direktīvas 2004/35 12. panta 1. punkta izriet, ka, tā kā tie ir nevalstiskas organizācijas, kuras atbalsta vides aizsardzību un ievēro visas prasības saskaņā ar savas valsts tiesību aktiem, tiem ir tiesības iesniegt apsvērumus kompetentajai iestādei un prasīt, lai tā veic šajā direktīvā paredzētos pasākumus. No tā izrietētu, ka prasītājiem ir tiesības celt prasību par lēmuma par atrazīnu un lēmuma par simazīnu atcelšanu atbilstoši EKL 230. panta ceturtajai daļai.
- 58 Šajā sakarā ir jāatgādina — fakts, ka persona tā vai citādi ir piedalījusies procesā, kura rezultātā tika pieņemts Kopienu tiesību akts, individualizē šo personu attiecībā uz konkrēto aktu tikai tad, ja piemērojamais Kopienu tiesiskais regulējums paredz šai

personai noteiktas procesuālas garantijas (skat. Pirmās instances tiesas 2002. gada 29. aprīļa rīkojumu lietā T-339/00 *Bactria*/Komisija, *Recueil*, II-2287. lpp., 51. punkts un tajā minētā judikatūra).

59 No Direktīvas 2004/35 11. panta 1. punkta izriet, ka šīs direktīvas 12. pantā minēto kompetento iestādi norīko katra dalībvalsts. Tādējādi, pat ja pieņemtu, ka prasītāji uzskata, ka tiem ir tiesības iesniegt apsvērumus un prasīt pieņemt pasākumus, kā tas paredzēts Direktīvas 2004/35 12. pantā, tomēr ir jākonstatē, ka uz šīm procesuālajām tiesībām var atsaukties tikai "kompetentajās iestādēs", kas saskaņā ar Direktīvas 2004/35 11. pantu nav Kopienu iestādes. Turklāt, pretēji prasītāju apgalvotajam, nekas no šīs direktīvas teksta un sistēmas neļauj secināt, ka tā ir attiecināma uz šo prasību.

60 No tā izriet, ka nevar lietderīgi atsaukties uz prasītāju minētajām procesuālajām tiesībām attiecībā pret Komisiju lēmuma par atrazīnu un lēmuma par simazīnu pieņemšanas procesa kontekstā un tātad šīm tiesībām nav nozīmes, lemjot, vai lēmums par atrazīnu un lēmums par simazīnu prasītājus skar individuāli.

61 Treškārt, attiecībā uz argumentu, saskaņā ar kuru dažu dalībvalstu tiesību akti atzīst, ka vides aizsardzības biedrības tieši un individuāli skar lēmumi, kas aizskar biedrību aizstāvētās intereses, un attiecībā uz argumentu, ka šāda ir *Natuur en Milieu* situācija Nīderlandes tiesību sistēmā, ir jāatzīmē, ka tiesībām celt prasību, kas atzītas šiem prasītājiem dažu dalībvalstu tiesību sistēmās, nav nozīmes, novērtējot to tiesības celt prasību par Kopienu tiesību akta atcelšanu saskaņā ar EKL 230. panta ceturto daļu (šajā sakarā skat. Pirmās instances tiesas 1995. gada 9. augusta rīkojumu lietā T-585/93 *Greenpeace u.c./Komisija*, *Recueil*, II-2205. lpp., 51. punkts).

62 Ceturtkārt, attiecībā uz īpašo konsultanta statusu, kāds *EEB* un *Natuur en Milieu* ir Komisijā un citās Eiropas vai valsts iestādēs, tostarp atbilstoši Direktīvai 92/43, ir jāatzīmē, ka Kopienų tiesiskais regulējums, kas piemērojams lēmumu par atrazīnu un par simazīnu pieņemšanas procedūrai, neparedz nedz procesuālās garantijas prasītājiem, nedz arī jebkādu Kopienų konsultatīvo orgānu, kas izveidoti Direktīvas 92/43 ietvaros, valsts vai pārnacionālo iestāžu, kurās darbojoties prasītāji, piedalīšanos. Tādējādi saskaņā ar iepriekš 56. punktā minēto judikatūru šķietamais konsultanta statuss, uz kuru atsaucas prasītāji, neļauj uzskatīt, ka tos individuāli skar lēmumi par atrazīnu un par simazīnu.

63 No iepriekš minētā izriet, ka Kopienų tiesību pašreizējā nostāja neparedz tiesības celt grupu prasības Kopienų tiesā, kā to šajā gadījumā iesaka prasītāji.

64 Piektkārt, prasītāji apgalvo, ka efektīva tiesiskā aizsardzība, kas nostiprināta ECTK 6. un 13. pantā un kas piemērojama Kopienų iestādēm saskaņā ar LES 6. panta 2. punktu, prasa, lai šīs prasības tiktu uzskatītas par pieņemamām ar pamatojumu, ka, no vienas puses, valsts tiesā celtās prasības ir garas, sarežģītas un dārgas un, no otras puses, šīs tiesas nevar lemt par jautājumiem, kas izvirzīti šo prasību ietvaros.

65 Šajā sakarā Tiesa ir nospriedusi, ka tiesības uz efektīvu tiesisko aizsardzību iekļaujas vispārējos tiesību principos, kas izriet no dalībvalstu kopīgām konstitucionālām tradīcijām, un ka šīs tiesības tik tiešām nostiprina arī ECTK 6. un 13. pants (iepriekš 52. punktā minētais spriedums lietā *Unión de Pequeños Agricultores/Padome*, 38. un 39. punkts).

66 Šajā pašā spriedumā Tiesa arī norādīja, ka EK līgums, no vienas puses, 230. un 241. pantā un, no otras puses, 234. pantā iedibina pilnīgu tiesību aizsardzības līdzekļu un procedūru sistēmu, kuras mērķis ir nodrošināt kontroli pār iestāžu aktu likumību, uzticot šo funkciju Kopienu tiesai. Šajā sistēmā fiziskas vai juridiskas personas, kuras EKL 230. panta ceturtajā daļā minēto pieņemamības nosacījumu dēļ nevar tieši apstrīdēt vispārīgi piemērojamus Kopienu tiesību aktus, atkarībā no gadījuma var atbilstoši EKL 241. pantam atsaukties uz šādu aktu nelikumību gan Kopienu tiesā, gan valsts tiesās un pieprasīt, lai valsts tiesas, kas pašas nav kompetentas atzīt minēto aktu nelikumību, šajā sakarā uzdod Tiesai prejudiciālus jautājumus (iepriekš 52. punktā minētais spriedums lietā *Unión de Pequeños Agricultores/Padome*, 40. punkts).

67 Visbeidzot — no Tiesas judikatūras izriet, ka prasības par tiesību akta atcelšanu pieņemamība Kopienu tiesā nav atkarīga no tā, vai pastāv tiesību aizsardzības līdzekļi valsts tiesā, atļaujot izskatīt tiesību akta, kuram prasīta atcelšana, spēkā esamību (iepriekš 52. punktā minētais spriedums lietā *Unión de Pequeños Agricultores/Padome*, 46. punkts).

68 No tā izriet, ka Tiesas nostiprinātajā judikatūras koncepcijā nepietiek tikai ar prasītāju izvirzīto argumentu, kas izriet no efektīvas tiesiskās aizsardzības neesamības, lai pamatotu prasības pieņemamību.

69 Sestkārt, attiecībā uz argumentu, saskaņā ar kuru pušu procesuālo tiesību vienlīdzības princips nosakot, ka prasītāju prasība esot jāpaziņo par pieņemamu, ir

jāatzīmē, ka no judikatūras izriet, ka nepietiek tikai ar apstākli, ka tiesību akts rada sekas prasītājam pretēji sekām, ko tas rada attiecībā uz personu, kurai ir tiesības celt prasību par šī tiesību akta atcelšanu, lai piešķirtu šim prasītājam tiesības celt prasību (šajā sakarā skat. iepriekš 48. punktā minēto spriedumu lietā *Eridania u.c./Komisija*, 7. punkts, un Tiesas 2000. gada 23. maija spriedumu lietā *C-106/98 P Comité d'entreprise de la société française de production u.c./Komisija, Recueil*, I-3659. lpp., 41. punkts). Šādos apstākļos, pat ja pieņemtu — kā to apgalvo prasītāji —, ka *Syngenta* būtu tiesības celt prasību par lēmumu par atrazīnu un par simazīnu atcelšanu, šis vienīgais apstāklis nepierāda, ka prasītāji apmierina prasību par to, ka tos individuāli skar lēmums par atrazīnu un lēmums par simazīnu, un tos neatbrīvo no pienākuma pierādīt, ka tie izpilda šo prasību.

70 Visbeidzot, septītkārt, prasītāji norāda, ka to tiesības celt prasību par lēmumu par atrazīnu un par simazīnu atcelšanu izriet no tā, ka Orhūsas Regulas projekta juridiskā pamata izklāstā Komisija norāda, ka Eiropas vides aizsardzības biedrībām, kas atbilst noteiktiem objektīviem kritērijiem, ir tiesības celt prasību atbilstoši EKL 230. panta ceturtajai daļai. Šajā gadījumā prasītāji apmierinot šos objektīvos kritērijus.

71 Šajā sakarā ir jāatzīmē, ka tiesību aktu hierarhijas princips (skat. it īpaši Tiesas 1992. gada 27. oktobra spriedumu lietā *C-240/90 Vācija/Komisija, Recueil*, I-5383. lpp., 42. punkts) iestājas pret to, ka atvasināto tiesību akts dod fiziskām personām, kuras neatbilst EKL 230. panta ceturtais daļas prasībām, tiesības celt prasību. *A fortiori* šāda situācija ir arī ar tiesību pamata izklāstu atvasināto tiesību akta projektā.

72 Tādējādi tiesību pamata izklāsts, uz kuru atsaucas prasītāji, neatbrīvo tos no pienākuma pierādīt, ka lēmums par atrazīnu un lēmums par simazīnu prasītājus skar

individuāli. Turklāt, pat ja pieņemtu, ka prasītājiem būtu nepieciešamais statuss Orhūsas Regulas projekta izpratnē, ir jākonstatē, ka tie neizvirza nevienu pierādījumu tam, ka šā statusa dēļ lēmums par atrazīnu un lēmums par simazīnu tos skar individuāli.

- 73 Ņemot vērā visu iepriekš minēto, ir jāsecina, ka lēmums par atrazīnu un lēmums par simazīnu prasītājus individuāli neskar. Līdz ar to prasība ir jāatzīst par nepieņemamu, neizvērtējot, vai prasītājus šie lēmumi skar tieši.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 74 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā prasītājiem abās lietās spriedums ir nelabvēlīgs, tiem jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar Komisijas prasījumiem.
- 75 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 4. punkta pirmajai daļai dalībvalstis, kas iestājas lietā, sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas. Tādējādi Francijas Republika sedz savus tiesāšanās izdevumus pati. Atbilstoši Reglamenta 87. panta 4. punkta trešajai daļai Pirmās instances tiesa var nolemt, ka personai, kas iestājusies lietā, savi tiesāšanās izdevumi jāsedz pašai. Šajā gadījumā *Syngenta*, kas iestājusies lietā Komisijas prasījumu atbalstam, sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.

Ar šādu pamatojumu

PIRMĀS INSTANCES TIESA (otrā palāta)

nosprīž:

- 1) **lietas T-236/04 un T-241/04 apvienot;**
- 2) **prasības lietās T-236/04 un T-241/04 noraidīt kā nepieņemamas;**
- 3) **prasītāji sedz savus, kā arī atlīdzina Komisijas tiesāšanās izdevumus lietās T-236/04 un T-241/04;**
- 4) **personas, kuras iestājušās lietā, sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.**

Luksemburgā 2005. gada 28. novembrī.

Sekretārs

E. Coulon

Priekšsēdētājs

J. Pírrung